

Akaf

(A Requiem tzimbalomra című kötet margójára)

*bőv sugára hatvan küllő,
zengi kalapács és üllő, álló,
óh, mely hallal teli háló*

*Csokonai Mozart Farkas
angyaltollak szűrős fészkén bólogathat,
darabokban örömszene,
tubúsból kinyomott vígsötét tusoldat
rúgdosni rugdos pár halál s pár élet,
az felnőtt ember, ki ezt is, azt is*

*adja magát a pastiche,
egynyári hóekef-akaf,
állig a nyárban, meg-megállig,
egy törmelékdal alkatrészei*

*szikrád,
ha tán pattanni rest ma,
ne félj, tartósan nem baszik rád:
„alátartván fidibuszod,
a pöfék'lést meg nem uszod”,
ahogy a költő mondaná*

*roppant hizelgő kijelentésekkel megspékelnem,
mint illenék, s tenném igencsak jó okkal,
föllillatozva, mint a déli fák s leilla berekben
az éji madárka, mondd, minek?*

*citátott szájjal olvasom a tzimbalom-requiemet,
tűzi és tűzzeli játék,
bizonyos, nagy sóvárgás, amely soha nem csillapodik,
költészet, nem keresztretjtvény, nem okít, jókedvet nem,
de kedvet ád, oldást igen, meg- persze nem,
nevetség pocsék allegóriákba
úgy gyömöszölni be sorsunk, mint öklöt a szájba*

*járni voltban, járni vanban, összeránt a rím, a dallam
mostot, egykort, „mustot, vegyport, mázat, mézet”,
pusmorászva, bogyborogva, két képernyő, elidézek,
odakint kánikulácska, közönséges kis iglény,
por- s babér-füрдő után lepihénő fortepiénő*

*nem is verset gondoltam, csupán valamit,
alkalmi palimp szeszt, írni és írni át, lopni a léniát,
de hát nincs valami, minden egyszer csak az lesz, ami,
egyszer csak ennyi vagy annyi a
drága, túlon túl drága káosz: földi lét*

*jó, hatvan, nem kevés, tudom, s lesz ez még,
legyen, sokkal több is,
mindent összevéve, öregedni,
illetve -gedni csak-csak, öregnek lenni nem jó,
petyhüdt pantallóban falra hányt borsó lenni
az alkonyat hevénél, jó, az nem jó,
de e kívül mennyi jó van, hej, s e mennyi hány?*

*szöveg helyzet gyanánt adott egy
csontgolyókkal tel- és teligurult asztal,
konstellálnak, kocódnak, felkapják fejüket,
a költő mégiscsak trombitáló*

*oltalmaz a nyelvvel a ténytanyalástól,
mi mást csinálnál, verset írsz, legföljebb
nem hívod munkának, nem hívod sehogy,
elég, hogy jön, szétmeresztli a karját,
s mit angyaloktól kaptál hajdan, a nyaláb toll
örömsziszeg, örömszik és örömszöl,
megpendülnek a nyári fák
cimbalomhulló és örömszöl*

ez a hatvanadik sor, folytasd hundertzwanzig